

Victor Aulin

Det blev tomt och ödsligt på något sätt när budet kom att Victor Aulin fått definitiv inkallelseorder. Visst hade man märkt att han hade börjat åldras, hans kära bil hade stått outnyttjad månadsvis och det slutliga kommunikationsmedlet, cykeln, gick allt saktare och saktare sin gång mellan Järnvägsgatan och hans kära sommarhem vid Strandvägen. Victor Aulin var som bekant en man som inte gav sig i första taget, men till slut måste han ge upp inför den obevekliges bud, och när det kom böjde han sitt huvud i ödmjukhet och förtröstan.

Det var ett liv, fyllt av arbete och glädje som hade ändat och, får man väl ock säga som hade fyllt sitt ändamål. Den borgerliga gärningen, stadsveterinärens, var fylld med arbete till brädden av den ordinarie tjänsten och åtskilligt vid sidan därav. Hans anseende som yrkesman var fast och väl grundat. Han var född Landskronabo och efter studentexamen och examen från veterinärhögskolan m.m. blev han staden trogen.

Bland de många intressen av allmän samhällelig och ideell karaktär som rymdes inom Victor Aulins rymliga, ibland litet bullrande, vitalitet var det ingen tvekan om att platsen nr 1 intogs av sången. Den präktiga stämman gjorde sig lika förnämligt i solopartierna som i kören. Och på sångarglädjen, som lyste och värmdes var han drog fram, var det inte att ta fel. Men där var också ett annat drag i Victor Aulins till synes så uteslutande levnadsglada utåtvända psyke som kanske inte syntes så mycket, allvarsdraget bakom den leende ytan. Och det var väl det som gjorde att han fann sig så väl tillrätta inom det ordensliv, där allvaret och glädjen trivas tillsammans såsom i Frimurareorden och Odd Fellow.

Och väl även i Knutsgillet. Där skötte han vid högtidsfesten 1962 sitt gamla värv som stolsbroder med samma iver och inlevelse som tidigare, även om där kanske låg en mera dämpad ton över både sången och ceremonierna än de tidigare åren.

Nu har han nedlagt ceremonimästarestaven, som han med sådan glädje och framgång förvaltats, men friden, enigheten och glädjen som han rikligen strödde omkring sig bevarar vi alla med tacksamhet i våra hjärtan.

"Vem är som ej vår Broder minns, fastän
hans skugga mer ej finnes
fastän hans valthorn tystnat har...."